

πολιορκίαν τῆς κατάτην Λιβόνη Κίρτας, ἡ Κωνσταντίας ἔχουσα ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοτελῆ τὴν ιδίαν αὐτῆς ὑπαρξίαν δύναται νὰ προσλάθῃ ἐνταυτῷ καὶ ἄλλα, χρείας τυχούσης, τελειώτερα πρὸς ἐκπλήρωσιν ἢ τῶν σκοπῶν της (7).»

I. N. Αεθαδεύς.

Ἐπειτα παρακαλούμενος νὰ εἰπῃ τὸ ἀρμόδιον τῆς νόσου τινὰ φάρμακον ὠδύμασε βοτάνην ἄγρωστον καὶ εἰς τοὺς φαρμακοποιοὺς καὶ εἰς τοὺς βοτανικούς· τοιποτὴ δὲ ἔτοι ἀνάγκη νὰ τὴν προσδιορίσῃ εὐκρινέστερον ἀπεφάσισε νὰ ἔξτρωθῇ (μαγνητικῶς κοινώμενος) πατὰ γῆς εἰς τὸ δάσος, ὅπου εὑρίσκετο, καὶ τότε ἔξηριζωσε τὴν ἀληθῆ ἀπόστασιν τοῦ φυτοῦ· εὐρέθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπειχῆ τριάντι 400 ὁργιάς ἐκ μικρᾶς τινος καρδιᾶς ἥως τῶν ἐνδοτέρων τοῦ δάσους!

Ἐπὶ τοῦ μαγνητικοῦ τούτου ὅπνου συχνάκις ἀναπολεῖ τὶς τὰ ἐπὶ πολὺοῦ ἥδη ἐπιλελημένα. Οὕτω κατὰ τὸ Deleuze ἀνεμνήσθη τὶς τις κοινῆς ἡμῶν Ἑλληνικῆς γήρωτης, τὴν δόποιν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας δὲν ἔθυμειτο πλέον [1] ἀπεμνημόνευσε δὲν ὀστάτως ἐκ τῶν πυκτῶν τοῦ 'Ψούγγου' τὴν ἐπιγραφομένην Νάρκισσον, τις διαφερόντως τὸν ἔθιλξεν, ἀν καὶ ἀπαξέ μόνον κατὰ τὴν νεότητά του διῆλθε τὰ φαντασιώδη ταῦτα ποιήματα. 'Ἄλλοι οἱ ἐνυποιολάτοι διμίλοσι καὶ γλώσσας πάντη γνωτούς, ἡ ζωσας, τὰς δόποις οὐδέποτε ἤκουουσαν.'

Δυσκλῶς φανταζόμεθα καὶ τῆς ἀνενδοιάστου, ἡ ἐπιμόνου βουλήσεως τὴν δύναμιν. 'Ο Colquhoun ἀναφέει τὴν ἴστορίαν τοῦ 'Αγγλου χιλιάρχου ἔκεινου (Heyne) ἔστις διέκοπτει, αὐθαιρέτως ἐφ' ἔκυτοῦ τὴν ἀναποδὴν καὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ εἰλατος ἐπὶ πολλὰς σημεῖας, εἴτε λεπτὰ δεύτερα, ὥστε ἐφαίνετο εἰς πάντας κατὰ πάντα νεκρός καὶ κατάψυχος ἀλλ' ἔξαιρης δύναμις ὃπεροῦ ἐμψυχώμενος παρεμύθει τοὺς ἥδη ἀνηγκαῖους, ἡ καὶ ἀπελπιζομένους φίλους του!'

Καὶ ὁ 'Αγγλος δὲ πλοιάρχος Franklin δημηγείται ὡς ἐγνώρισε μεταξὺ τῶν Ἐσκιμῶν δυστυχῆ ἀνθρωπον, οὓς ἀπωλέσας τὴν γυναικά του παρεκόλετε τοσοῦτον πεποιθότως καὶ θερμῶς τὸν θεόν, ὥστε εἶδε παρὰ φύσιν σχεδὸν ἀναβλήζον ἵκανὸν γάλα ἐκ τῶν καταξέρων μαστῶν του, ὥστε νὰ θηλάσῃ αὐτὸς τὸ δρέπανόν πατῶν του!! [2]

'Αλλὰ περιλείψει με διχρόνος διηγούμενον τὰ τελευταῖα τῶν μαγνητισμοῦ, ὅσα εὑρίσκονται ἀποτεθημένην εἰς τὴν ἴστορίαν του. Γάιτα διαλογίζουμες ὁ Delcuze εἰκάζει ὅρθοτατα ὅτι ὑπάρχει τις δύναμις (ἡ ψυχή) ἀνωτέρα τῶν φυσικῶν δργάνων αὐτή κυριεῖται μὲν τὰ αἰσθητήρια κτλ. ὡς ἐργαλεῖα, ὅλλα ὡς

(1) 'Η χαριεστάτη K. M. Z. θυγ. τοῦ Πρ. M. 2. στε ἐπαθέ ποτε δεινήρ γόσορ, ἐλάτει παραπατήσωσα τὴν Ἀγγλικήν γλῶσσαν, τὴν ὁποταρ πρὸ τοῦ εἶχε λησμονημένην καὶ ποτὲ δέν ὡμίλει ἐγρηγοροῦσα.

(2) Τοῦτο ἀρ καὶ σπάνιον, συνέβη ὅμως πολλάκις καθὼς καὶ εἰς ὄρσενικά ἄλλα ζῶα. Ἐθερ ὁ Αριστοτέλης λέγει · 'Τῷρ δ' ἀρρέωντο ἐτ τε τοῖς ἀλλοῖς ζώοις καὶ ἐτ ἀνθρώπῳ ως ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ γίνεται γάλα· ἐτ τισι δὲ γίνεται.' Μερὶ ζώων ιστ. Βιβλ. Γ'.

ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ Ν. KOTZIA

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ Σ. KOMNOΥ

Καταγρωφηθεῖσαν

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΤΗΣ ΥΠ ΑΡΙΘ. 234
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

(Συνέχεια ἦδε Τευχ. σ'.)

Καὶ ταῦτη φαίνεται τὴν κατηγορίαν, τὴν δοπίαν ἔξερρασεν δὲ Ιακώβιος πρότερον μὲν κατὰ Σπινόζου, ςτερον δὲ κατὰ Σχελιγγίου, διότι τὸ σύστημα τοῦτο ὑπελάμβανε ταυτὸν μετὰ τοῦ Σπινόζου, ἔχων δὲ Βίλλμιος ὑπ' ὅψιν εἶπεν, διότι τὸν ἰδανικὸν πανθεϊσμὸν τοῦ Σχελιγγίου ἀφορῶσιν αἱ Βαρύτεραι κατὰ τοῦ ὄλικοῦ πανθεϊσμοῦ κατηγορίαι. Πώς δημως ἡ δοξασία αὗτη Βίλλμιος συμβιβάζεται πρὸς ἐκείνην, διότι δὲ ίδανικὸς πανθεϊσμὸς (δ τοῦ Σχελιγγίου) συμβιβάζεται καὶ πρὸς τὴν θήικήν καὶ τὴν θρησκείαν, καὶ αὐτὸν αἱ κατὰ τοῦ ὄλικοῦ πανθεϊσμοῦ κατηγορίαι καὶ τὸν ἰδανικὸν ἀφορῶσι, (τοιτέστιν διότι δὲν συμβιβάζεται οὔτε εἰς τὴν θήικήν οὔτε τὴν θρησκείαν, διότι δὲ ίδανικὸς πανθεϊσμὸς ἔστιν κατ' αὐτὸν ἵσος τῷ ἀθεϊσμῷ), δὲν ἀσυνεπεῖ, συγχέων ἀμφοτέρους ἄλληλοις, καὶ ἀνατρέπων τὴν μεταξὺ ὄλικοῦ καὶ ἰδανικοῦ πανθεϊσμοῦ διαφορὰν καταδεικνύει, διότι δρθήν δὲν ἔχει περὶ πανθεϊσμοῦ ἰδέαν, ἀλλὰ τὴν Ιακώβιον κατὰ Σπινόζου καὶ Σχελιγγίου κατηγορίαν ὑπ' ὅψιν ἔχων περιπίπτει πρὸς ἐκατὸν εἰς ἀντίστασιν; (δρα Jacobi H. werke tom. IV. I. Abhandlung 216 vonden göttlichen Dingen tom. III, 193 καὶ 118). 'Αλλὰ ἡ κατηγορία αὗτη Ιακώβιον καὶ Βίλλμιον κατὰ Σχελιγγίου καὶ Σπινόζου δὲν εἶναι δρθή, διότι οὔτε δὲ Σχελιγγίος οὔτε δὲ Σπινόζας συγχέει τὸν κόσμον μετὰ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ λέγοντες δὲ μὲν Σπινόζας τὸν θεόν πρότερον τὸν δὲ κόσμον συνέπειαν τῆς λογικῆς τοῦ θεοῦ φύσεως, καὶ διὰ τοῦτο ςτερον, δὲ δὲ Σχελιγγίος, διότι διπερ ἐντῇ φύσει ἀνόμοιον ἐντῷ θεῷ ὄμοιον, καὶ τὸν κόσμον δχι θεὸν ἔλλα

(7). Hermès T. Iv.